

ENTER

แผนก
19
ชั้น
ตรง
ต่อ
หน้า
เทพ

神界直屬
第十九號部門

水泉 Shui Quan เขียน
Harumeki Pan แปล

2

บทนำ

นามของข้าคือเทียนเฟิงอิงเจาแห่งวังเทียนเฟิง ตอนนี้อยู่ในตำแหน่งหัวหน้าแผนกสืบเก่าที่ขึ้นตรงต่อแดนเทพ ทว่าตำแหน่งของข้าเหมือนจะมีชื่อเรียกหลากหลายแบบ อย่างเช่นเจ้านาย หัวหน้า แล้วก็อะไรอีกนะ... ท่านประธาน? เหมือนจะเรียกแบบนี้ละ ข้าก็งงๆ นิดหน่อย คำเรียกสองสามแบบนี้ น่าจะมีความหมายไม่ค่อยเหมือนกัน แต่ลูกน้องของข้าก็ดูจะใช้ปะปนกันไปหมด แผนกของเราทำตามสบายขนาดนี้จะไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม

จะว่าไปแล้วแผนกสืบเก่าถือว่าเป็นหน่วยงานพิเศษของแดนเทพ แต่หน่วยงานกลับตั้งอยู่ในโลกมนุษย์ ทั้งภายนอกก็ดูเหมือนบริษัทแห่งหนึ่ง เพราะอย่างนั้นชื่อเรียกตำแหน่งของข้าถึงได้มีมากมายหลากหลายแบบขนาดนี้สินะ

จริงๆ แล้วพวกเขาจะเรียกข้าว่ายังงี้ข้าก็ได้ใส่ใจนักหรรอก ขอแค่ทุกคนตั้งใจทำงาน ทำให้ผลประกอบการของบริษัทพลิกฟื้นขึ้นมาต่างหาก ถึงจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เรื่องอย่างคำเรียกถือเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ควรจะเรียกแบบไหนก็หมายถึงหัวหน้าทั้งนั้น ข้าเข้าใจความหมายก็พอแล้ว

ข้ามาที่นี่ด้วยอุดมการณ์และความมุ่งมั่น ปิดบังตัวตนแท้จริงเป็นเทพระดับล่างที่ไม่มีพื้นเพพิเศษใดๆ เพราะต้องการที่จะมาฝึกฝนหาประสบการณ์ที่นี่

แต่พอได้มาจริงๆ ก็ต้องยอมรับว่าความจริงทำร้ายจิตใจซ้ำไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็นสภาพการดำเนินงานของแผนก นิสัยใจคอของดวงวิญญาณแต่ละดวง หรือสิ่งที่หัวหน้าคนก่อนเคยทำ ล้วนเป็นเรื่องที่ลึกๆ แล้วซำบไม่ได้เลย...

ทว่าก็มีเรื่องที่น่ายินดีคือเข้าปรับตัวได้เร็ว สภาพการดำเนินงานของแผนกที่ย่ำแย่่นั้นเป็นเพราะหัวหน้าคนก่อนละเลยหน้าที่ ส่วนพวกดวงวิญญาณที่นิสัยไม่ดีนั้นก็แค่ช่วยเหลือพวกเขาเพิ่มอีกนิดเดี๋ยวก็จะกลายเป็นวิญญาณที่ดีเอง ส่วนพวกหัวหน้าคนก่อนที่ละเลยหน้าที่พวกนั้น...เอาไว้อามีเวลาว่างกลับไปแดนเทพเมื่อไรจะจัดการพวกเขาแน่นอน

ใช่แล้ว อย่าหวังว่าจะมีใครหนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว

ยังไม่พูดถึงพวกหัวหน้าคนก่อนพวกนั้นที่แค่ถึงขั้นมาก็ทำให้รู้สึกเดือดดาล มาพูดถึงลูกน้องที่ซำค่อนซำงสนทสนมด้วยช่วงนี้ดีกว่า

สองคนแรกก็คือเจ้าหน้าที่ฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวาของแผนกสิบเก้า พวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการที่คอยช่วยเหลือซำ มีตำแหน่งข้าราชการที่ขึ้นทะเบียนในแดนเทพ ตอนที่ซำเพิ่งมาที่แผนกนี้ใหม่ๆ พวกเขายังไม่ค่อยต้อนรับซำเท่าไรนัก แต่พอซำแสดงท่าทีให้เห็นว่าต้องการการบริหารแผนกอย่างจริงจัง ความคิดของพวกเขาก็เปลี่ยนไปมาก โดยเฉพาะซีเซิง

ซำมีพลังอำนาจ...เรื่องนี้พวกเขาไม่รู้ วันแรกที่เข้ามายังแผนกสิบเก้าแห่งนี้ เพื่อที่จะได้รู้ว่าพวกเขาคิดยังไงกับหัวหน้าที่มาใหม่ซำจึงอ่านใจพวกเขาทันทีโดยไม่เกรงใจ

การรู้ความคิดของลูกน้องมีประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันในวันข้างหน้า ซำคิดแบบนั้น

ลัทธิของเจ้าหน้าที่ฝ่ายขวาเป็นคนที่พิถีพิถันมาก เขาบรรลุมรรคาเป็นเซียนกระบี่ มีลายมือแผ่ความเจ็บปวด งานทุกงานที่มอบหมายให้เขา เขาสามารถทำสำเร็จได้ดีทุกอย่าง แต่เรื่องที่ไม่ได้มอบหมายให้ทำเขาก็จะไม่ยุ่ง ถือว่าเป็นลูกน้องที่ค่อนข้างเย็นชาทว่าก็เป็นคนที่ไว้วางใจได้

ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันเขาก็คิดกับซำอย่างเป็นกลาง แค่สังเกตเฉยๆ ว่าซำเป็นหัวหน้าที่รับใช้ยากหรือเปล่า พอเวลาผ่านไปเขาก็ค่อยๆ ประเมินซำ

ในแง่ดีมากขึ้น เพียงแต่...บางคำประเมิณนั้นตกลงแล้วเป็นแง่ดีหรือไม่ข้าก็สรุปไม่ได้

อย่างเช่นเสียงในใจที่ว่า 'ท่านอิงเจาไม่เหมือนเทพองค์ก่อนๆ พวกนั้นเลย คล้ายดอกไม้ในเรือนกระจุก เติบโตมาโดยมีคนคอยปกป้อง เลยไม่ถูกทำให้แปดเปื้อน' และ 'ท่านอิงเจาทนลำบากได้ ทำเอาข้าแปลกใจจริงๆ แต่ว่าเขาจะอยู่ในแผนกลีบแก้วได้นานเกินหนึ่งเดือนหรือ'

...ตกลงแล้วเป็นคำชมหรือคำตำหนินั้นข้าก็สับสนจริงๆ

ข้าคงพูดได้แค่ว่าเขามองข้าเป็นเพียงหัวหน้าคนหนึ่งที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา ไม่คิดจะยุ่งเกี่ยวกับข้า ไม่คิดจะช่วยเหลือข้าเป็นการส่วนตัว และก็ไม่ได้คิดจะหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ข้า

ข้าคิดว่าคนที่เขามองต่างออกไปจากคนอื่นมีเพียงซีเจิงเท่านั้น เขียนกระบี่กับเขียนจิ้งจอกมาเป็นเพื่อนกันได้ยังไง ถ้ามีโอกาสข้าก็อยากจะรู้เหมือนกัน

ซีเจิงเจ้าหน้าที่ฝ่ายซ้ายเป็นจิ้งจอกที่บำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นเซียนเมื่อเทียบกับลัทธิที่ยังฝึกฝนอยู่ จิ้งจอกตัวนี้ดูเหมือนไม่คิดที่จะขยับต่อหลังจากกลายเป็นเซียนแล้ว ข้าได้ยินมาว่าทั้งสองรับหน้าที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายซ้ายฝ่ายขวาของแผนกลีบแก้วมาร้อยปีแล้ว พอได้ตำแหน่งข้าราชการก็เท่ากับได้รับการคุ้มครองจากแดนเทพ การบำเพ็ญเพียรจึงไม่ถูกรบกวนจากปัจจัยภายนอก ความกดดันก็น้อย แต่ข้าเห็นแค่แวบเดียวก็รู้ว่าพลังตะบะของซีเจิงหยุดอยู่แค่ช่วงต้นของการเป็นเซียนเท่านั้น เขาเป็นเซียนมานานเกินร้อยปีแล้วแน่นอน ทว่าพลังตะบะแบบนี้ อธิบายได้แค่ว่า...เขาไม่ได้ฝึกฝนต่อเลย

ข้าเคยถามเขาเรื่องการฝึกฝน ตอนนั้นเขาตอบแบบนี้

'อะไรนะครับ ฝึกหรือ การฝึกจนได้เป็นเซียนก็เหนื่อยพอแล้ว พอฝ่าฟันจนพ้นความลำบาก ได้สถานะเป็นเซียน ไม่ต้องเป็นปีศาจที่ใครๆ ก็เกลียดชังอีกผมก็พอใจมากแล้ว ถ้าฝึกต่อไปจะทำอะไรได้ครับ กลายเป็นเทพหรือ ผมไม่ใช่มนุษย์ การจะฝึกฝนจนกลายเป็นเทพมันยากเกินไป ชีวิตที่ต้องทรมานอีกเป็นพันเป็นหมื่นปีแถมยังอาจล้มเหลวอีก ผมจะทำไปเพื่ออะไร ลู่อู่อู่อู่อ่านนิยาย กินดื่มสบายๆ ไม่ดีกว่าหรือครับ'

เขียนถึงจอกฝึกฝนเป็นเทพนั้นยากลำบากแค่ไหนข้าก็ไม่ค่อยรู้หรอก เพราะข้าเป็นเทพมาตั้งแต่กำเนิด ยิ่งเคยมีดวงวิญญาณหนึ่งชมว่าข้าเลือกเกิดได้เก่ง ซึ่งข้าเองก็ไม่สามารถปฏิเสธคำกล่าวนี้อันได้จริงๆ

แต่ว่าต่อให้ข้าเลือกเกิดเก่ง ข้าก็ตั้งใจบำเพ็ญเพียรมาเป็นเวลาสามพันปี ถึงมีพลังเทพอย่างในตอนนี้ได้ ความคิดที่ไม่อยากแข็งแรงแกร่งขึ้นเช่นนี้ข้าจึงไม่เข้าใจเลย ทว่าก็ได้แต่เคารพในความปรารถนาของเขา ไม่ถามถึงเรื่องนี้อีก

ตอนแรกซึ่งยังไม่พอใจที่ข้ามารับตำแหน่งนี้ เห็นได้จากเสียงในใจของเขาที่ข้าอ่านได้ เขาคิดว่าข้าเป็นหัวหน้าคนใหม่ที่แค่จะมาหลบเลียงงาน และกดขี่ลูกน้อง ถ้าเป็นแบบนั้นไม่มีหัวหน้าซะยิ่งจะดีกว่า อย่างน้อยเขาก็ยังพอแอบรู้ในเวลางานได้

หลังจากที่เขารู้ว่าข้าจ่ายพลังเทพให้เขาเปิดภารกิจได้มากมายและมั่นใจว่าข้าจริงจังกับการบริหารแผนกให้ดี รวมถึงต้องการจ่ายเงินเดือนให้ได้ตามปกติ ทาที่ของเขาาก็เปลี่ยนไปมากจนเหมือนว่าจะกลายเป็นผู้สนับสนุนที่ภักดีต่อข้าในชั่วพริบตา ความเปลี่ยนแปลงก่อนและหลังนี้ทำให้ข้าปรับตัวไม่ค่อยทัน แต่ก็ต้องกลืนทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เพราะยังงั้นข้าก็รู้ความคิดของเขา มาจากการแอบอ่านใจ

พอได้อยู่ร่วมกันหลายวันข้าก็รู้สึกจริงๆ แล้วเขาน่ารักมาก เป็นคนตรงไปตรงมา ไม่เสแสร้ง ถ้าเขาชอบใครก็จะช่วยเหลืออย่างกระตือรือร้นและคอยใส่ใจดูแล แต่...ช่วงนี้ข้าอ่านใจเขาแล้วมักจะเจอกับอะไรที่ข้าไม่อาจเผชิญหน้าได้ ทำให้ข้าอยากรักษาระยะห่างกับเขาโดยไม่รู้ตัว

ข้ารู้ว่าหน้าตาของข้านั้นงดงาม ตอนอยู่ที่แดนเทพรูปโฉมของข้าก็ได้รับคำชมมากมายจากผู้คนนับไม่ถ้วน แต่เพราะสถานะของข้าจึงไม่มีใครกล้าไม่เคารพข้า แม้แต่จะคิดยังไม่กล้า ดังนั้นพอได้ยินเสียงในใจอย่าง 'อยากแอบดูท่านองเงาอาบน้ำ' ที่ตรงไปตรงมาแบบนี้มันเลยทำให้ข้าตกใจอยู่ค่อนข้างมาก แม้เขาจะคิดแบบชื่นชมเฉยๆ ก็เถอะ แต่ความคลั่งไคล้ในเสียงนั้นก็ยังทำให้ข้ากลัวอยู่ดี

นี่ถือเป็นการคุกคามทางเพศในที่ทำงานรึเปล่านะ แต่เหมือนจะพูดแบบนี้

ก็ไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้พูดออกมา เป็นตัวเองต่างหากที่เป็นคนไปอ่านใจเขา ถ้าจะว่าเป็นการคุกคามทางเพศก็คงเป็นซ้ำที่หาเรื่องมาใส่ตัวเอง...?

พลั้งอ่านใจนี่จริงๆ แล้วไม่ควรใช้ส้อมสี่ส้อมห้า ใช้ไปแล้วก็ใช้ว่าจะมีประโยชน์ หลายครั้งมีแต่จะทำให้ตัวเองลำบากซะมากกว่า

แนะนำเจ้าหน้าที่ฝ่ายซ้ายฝ่ายขวาจบไปแล้ว ต่อไปก็ขอพูดถึงเจ้าหน้าที่ในแผนกบ้าง

พูดแล้วก็น่าอาย จนถึงตอนนี้เจ้าหน้าที่ที่ข้ารู้จักมีอยู่แค่สองคน เขาพูดถึงหวังเป่าหวากันก่อน เขาเป็นหน้าใหม่ของแผนก เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์น้อยที่สุด และเป็นคนแรกที่ข้าได้เจอหลังเข้ามาในบริษัทด้วย

เขาทำให้ข้ารู้สึกสั่นหวั่นกับภาพจำที่มีต่อเจ้าหน้าที่ในแผนกนี้ แรกเริ่มเดิมทีข้าไม่ได้คิดมากนัก แค่คิดว่าเจ้าหน้าที่ล้วนอาสามาช่วยดวงวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านั้นกันด้วยความเต็มใจ ทุกคนก็น่าจะมีความกระตือรือร้นในการทำงานนี้ แต่...ข้าหาความกระตือรือร้นจากอาแป่ไม่เจอเลย เขาเลือกภารกิจมากเป็นพิเศษ จะรับหรือไม่รับก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ เหมือนไม่สนว่าผลงานของตัวเองจะเป็นยังไง และไม่ใส่ใจว่าหัวหน้ากับเพื่อนร่วมงานจะมองเขาอย่างไร...

ข้าเองก็ไม่ว่าจะประเมินทัศนคติแบบนี้ว่าอย่างไรดี ซีเซิงเคยบอกข้าว่าเจ้าหน้าที่บางคนที่ตอบรับงานนี้ไม่ได้มาเพื่อคว้าโอกาสในการไปเกิดใหม่เสมอไป แต่อาจแค่อยากรำลึกถึงความรู้สึกในการได้ใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์อีกครั้งเท่านั้น พวกเขาไม่ตั้งใจทำงานและไม่สนใจว่าจะมีเงินเดือนหรือไม่ เพราะเจ้าหน้าที่แบบนี้โดยทั่วไปหลังเลิกงานจะหาเงินด้วยงานอื่นอยู่แล้ว ซึ่งในบรรดาเจ้าหน้าที่ที่เหลือน้อยเพียงสิบคนในแผนกสิบเก้ามีหลายคนที่เป็นเช่นนี้

พนักงานแบบนี้...ถ้าไม่ใช่เพราะตอนนี้ในแผนกคนน้อยเหลือเกินข้าก็อยากจะเลิกจ้างจริงๆ ในเมื่อเซ็นสัญญาแล้วก็ควรทำงานให้ดีที่สุด ต่อให้เลิกงานแล้วไปทำงานพิเศษ งานตอนกลางวันก็ไม่ควรทำอย่างขอไปทีแบบนี้

จนถึงตอนนี้ข้าก็ยังไม่เคยไปดูเลยว่าอาแป่ทำภารกิจยังไง แม้ข้าจะเคย

ลองดูภารกิจของเขามาหนึ่งครั้ง แต่ครั้งนั้นเขาก็บังเอิญเซ็นสัญญาไม่สำเร็จพอดี

ถ้าวันไหนจำเป็นต้องดูผลการทำงานของเจ้าหน้าที่ข้าถึงจะเรียกเขามาเป็นพิเศษ ถึงอย่างไรตอนนี้ข้าก็อยากสัมผัสกับหลายๆ เคสมากกว่า เพราะฉะนั้นการที่คุณจี้ทำภารกิจย่อมเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดของข้า

คนสุดท้ายที่จะแนะนำก็คือคุณจี้ คุณจี้มีชื่อว่า 'จี้วังซู' เขาตรงข้ามกับอาเปาโดยสิ้นเชิง เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์มากที่สุดในแผนกสืบแก้ โดยปกติอาเปาจะเรียกเขาว่าพี่ซู ซิเชิงเรียกว่าเสี่ยวจี้ ส่วนข้าจะเรียกเขาว่า คุณจี้ด้วยความรู้สึกนับถืออยู่หลายส่วน

เหตุผลที่ข้านับถือคุณจี้ก็เพราะว่าหลังจากที่ได้ไปสังเกตการณ์ภารกิจของเขา ข้ารู้สึกว่าเขาเก่งมาก รู้หลายเรื่องที่ข้าไม่รู้ อีกทั้งข้ายังมีอีกหลายเรื่องที่ต้องเรียนรู้จากเขา ซึ่งตามทฤษฎีแล้วด้วยความสามารถอันยอดเยี่ยมในการทำงานนี้ เขาควรจะสะสมแต้มได้ครบตั้งนานแล้วและไปเกิดใหม่ได้ แต่เขากลับชอบก่อเรื่องก่อนที่แต้มจะครบ ทำให้โดนหักคะแนนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเขาต้องอยู่ที่นี้มาตลอด ไม่สามารถออกจากหน้าที่ได้

คุณจี้ออกจากหน้าที่ไม่ได้ หรือเพราะไม่ยอมออกกันแน่

แต้มจะครบที่ไรก็ทำผิดกฎทุกที ข้ารู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ถ้าหากว่า คุณจี้ตั้งใจทำแบบนั้นจริงๆ มันก็ชวนให้คิดต่อว่าเขามีเหตุผลอะไรถึงต้องการที่จะอยู่ในแผนกสืบแก้ต่อไป ข้าอยากรู้มากขึ้นๆ

ถึงจะเพิ่งรู้จักกันไม่นาน แต่ในใจข้าภาพลักษณ์ของคุณจี้มันดีมาก เขาเป็นคนฉลาด ทำอาหารเก่ง ปากร้ายแต่ใจดี พูดแบบนี้อาจจะดูแปลกๆ แต่ข้ารู้สึกว่...เขาเป็นคนอ่อนโยนและจิตใจดี

คนที่มาเป็นเจ้าหน้าที่แผนกนี้เดิมทีล้วนเคยถูกจองจำอยู่ในแดนวิญญาน เป็นดวงวิญญานที่ไม่มีสิทธิ์ในการไปเกิดใหม่ ข้าเองก็ไม่ว่ากันว่าเกณฑ์ในการได้ไปเกิดใหม่คืออะไร แต่ตามทฤษฎีแล้วคนที่สูญเสียคุณสมบัตินในการไปเกิดใหม่ต้องเป็นคนที่เคยก่อกรรมอย่างร้ายแรงตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

ตรงจุดนี้ก็เป็นเรื่องที่ข้าไม่เข้าใจเช่นกัน เพราะมองยังไงคุณจี้ก็ไม่เหมือน

คนเลวทรมานต่ำช้าเหล่านั้นเลย ตอนที่เขามีชีวิตอยู่เคยทำอะไรไว้ ชำนิภาพ
ไม่ออกจริงๆ

ซึ่งกับตัวหลังเองก็ไม่ได้ไปสืบเรื่องอดีตของคุณจี ตามที่พวกเขาบอก
ก็คือถ้าอีกฝ่ายไม่ยากพูดเราก็ไม่ควรถาม ถึงอย่างไรผลงานของเขาก็ดีเยี่ยม
อยากอยู่แผนกสิบเก้านานแค่ไหนก็ได้ อยู่นานก็กลับกลายเป็นพวกเราได้กำไร

จากจุดยืนของการบริหารบริษัท...จะคิดแบบนี้คงไม่ผิดหรอก มีพนักงาน
ที่มีประสิทธิภาพสูงแบบนี้ถือเป็นโชคดีของบริษัท เจ้านายหรือหัวหน้าทั่วไป
ย่อมอยากให้เราอยู่ต่อไปเรื่อยๆ ถ้าจะให้ดีก็ทำโอทีทุกวันแบบไม่มีเงินเพิ่มด้วย
และเงื่อนไขเหล่านี้...ข้าว่าคุณจีก็ทำได้เกือบหมดแล้วละ

เพราะไม่มีแผนกอื่นที่ทำหน้าที่เหมือนกันจึงไม่มีปัญหาเรื่องการย้ายงาน
หรือการถูกแย่งตัว แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังรู้สึกผิดอยู่ดี

ถ้าเป็นไปได้ข้าก็อยากขึ้นเงินเดือนให้คุณจีนะ! ข้าไม่ใช่เจ้านายใจร้าย
ที่กดขี่ลูกน้อง ข้าอยากจ่ายค่าจ้างที่สมเหตุสมผล แต่ตอนนี้แม้แต่เงินเดือน
ตามปกติบริษัทก็ยังจ่ายไม่ได้ ไม่มีปัญญาที่จะขึ้นเงินเดือนให้พนักงานได้เลย
ข้าทำได้เพียงตั้งเป้าว่าจะจ่ายเงินเดือนทั้งหมดให้ได้ทุกเดือนก่อน ส่วนเรื่องอื่นนั้น
ตอนนี้ยังไม่อาจคิด...

หรือว่าข้าควรขึ้นเงินเดือนให้คุณจีก่อนเพื่อแสดงความจริงใจว่าข้าอยาก
ดูแลเขาให้ดี แต่ยังไม่ง่ายมากนักนั้น รอให้การดำเนินงานของแผนกเข้าที่
เข้าทางก่อนแล้วค่อยโปะเงินเดือนที่ค้างจ่าย?

...แต่พอคิดให้ดีๆ ก็รู้สึกว่าได้ไม่ได้หรอก ถึงข้าจะคาดหวังกับแผนกสิบเก้า
มากและยินดีให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ ทুমเหตความพยายามอย่างมากที่สุด
ของตัวเอง แต่ความจริงก็คือแผนกเรายังไม่สามารถทำเงินก้อนโตได้
เร็วขนาดนั้น ถ้าขึ้นเงินเดือนตอนนี้แล้วหนี้สะสมพอกพูนมหาศาล ถึงตอนนั้น
ข้าคงรับมือไม่ไหว

คนไม่ควรใช้เงินในอนาคตรู้สึกลำบาก เทพก็เช่นกัน

แนะนำคนที่ข้ารู้จักในแผนกไปพอสมควรแล้ว สุดท้ายก็มาพูดถึง
สถานการณ์ของข้าเองบ้าง

ตอนนี้ข้าเป็นหัวหน้าแผนกแบบไม่ได้รับเงินเดือน หมายความว่าข้าไม่มีเงินมนุษย์ไว้ใช้ แต่เทพไมกินไม่ดื่มก็ไม่ตาย แถมไม่รู้สึกริวหรือกระหายด้วย ข้าเลยคิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหา แต่เดิมข้าตั้งใจว่าจะพักที่บริษัท ทว่าคุณจี้เจ็ดให้ที่พักพิง ข้าจึงมีอาหารและที่พักชั่วคราว แถมยังฟรีอีกต่างหาก

สำหรับคุณจี้ที่ข้าไม่เพียงไม่ขึ้นเงินเดือนให้เขา ทว่าแม้แต่เงินเดือนปกติก็ยังจ่ายให้ไม่ได้ นั่น ข้ารู้สึกว่า...ความรู้สึกผิดที่ข้ามีต่อคุณจี้กำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และข้าก็คิดวิธีทำให้มันลดลงไม่ออกเลย

แม้ว่าเทพจะไม่จำเป็นต้องกินอาหาร แต่ฝีมือทำอาหารของคุณจี้ดีเกินไป ข้าจึงรู้สึกถ้าถ้าไมกินก็เหมือนดูถูกเขา ดังนั้นถ้าเขาเตรียมอาหารข้าก็จะกิน ปกติก็จะกินจนเกลี้ยง...ข้าจึงโดนแปะป้ายว่าเป็นคนตะกละไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ส่วนข้าเองก็อธิบายลำบาก ทำให้รู้สึกอึดอัดจริงๆ

ตอนอยู่แดนเทพข้าไม่ได้เป็นแบบนี้เลยนะ ข้าปฏิเสธคำเชิญไปงานเลี้ยงที่จัดมาเพื่อข้าไปตั้งเท่าไร ปฏิเสธจนมึนที่ยกมาวางอยู่ข้างหน้าข้าไปไม่รู้กี่ครั้ง ต่อให้ในงานจะเป็นวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์ต่อการบำเพ็ญเพียร ข้าก็สามารถปฏิเสธได้อย่างไม่สะทกสะท้าน แล้วทำไมคุณจี้ถึงคิดว่าข้าเป็นคนตะกละได้ล่ะ ถ้าข้าตะกละจริงๆ ก็คงกินจนอ้วนตั้งแต่อยู่ที่แดนเทพไปตั้งนานแล้ว!

ที่ข้าปฏิเสธงานเลี้ยงและของขวัญมากมายในแดนเทพหลักๆ ก็เพราะข้าไม่อยากสร้างความสัมพันธ์กับใคร ไม่อยากติดหนี้น้ำใจ หรือถูกตีสนิท ยิ่งไปกว่านั้นไม่ว่าของพวกนั้นจะดีแค่ไหนก็เทียบกับของในวังเทียนเฟิงของข้าไม่ได้ แต่เดิมข้าก็มีทั้งโอสถทิพย์และโอสถชั้นเลิศที่กินไม่วันหมดอยู่แล้ว ทำไมจะต้องรับของจากคนอื่นให้ตัวเองวุ่นวายด้วย

ทว่าถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ ตอนนี้ข้าก็ยังติดหนี้บุญคุณคุณจี้อยู่ตลอด...

ไม่เป็นไร บุญคุณของคุณจี้ข้าน่าจะชดใช้ไหวอยู่...ไม่ว่าเขาอยากจะทำอะไรเกิดใหม่ตอนนี้หรือไม่อยากไปเกิดใหม่ตลอดกาล ข้าก็สามารถช่วยให้เขาสมหวังได้ทั้งนั้น นอกเหนือจากนี้ถ้าเขามีความปรารถนาอื่นอีกข้าก็จะพยายามตอบสนองความปรารถนาอื่นของเขาเท่าที่ข้าจะทำได้ อย่างไรก็ตามอย่างน้อย

ข้าก็เป็นเทพ ข้าเชื่อว่าข้ามีพลังที่จะทำสิ่งเหล่านี้ได้!

แต่ถ้าความปรารถนาของเขาคืออยากกลายเป็นเซียนหรือกลายเป็นเทพ แบบนั้นก็คงไม่ง่าย ถ้าจะไปขอร้องท่านพ่อหรือท่านแม่ของข้าก็ไม่ว่าจะทำได้หรือไม่

นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะขอร้องได้ด้วยแค่การขอด้อน ถึงยังเฝ้าคุณจี้ก็ยังไม่ได้ อริษฐานอะไรแบบนี้ จันข้าจะไม่กลุ้มใจกับเรื่องนี้ในตอนนี้นักแล้วกัน...

พรุ่งนี้ก็จะครบหนึ่งเดือนที่ข้าเริ่มทำงานแล้ว จนถึงตอนนี้ข้าก็ยังศึกษาการทำงานของลูกแก้วคริสตัลอยู่ ด้วยหวังว่าจะสามารถพัฒนาวิธีใช้มันให้ได้มากกว่านี้

แน่นอนว่าสิ่งที่ข้าอยากวิจัยออกมาได้มากที่สุดก็คือใช้พลังเทพเปลี่ยนเป็นเงินโดยตรง ถ้าใส่พลังเทพเข้าไปแล้วแลกเปลี่ยนเป็นธนบัตรได้ ข้าก็ไม่ต้องกลัดกลุ้มกับผลงานและเงินเดือนของเจ้าน้ำที่อีกต่อไป ด้วยปริมาณพลังเทพของข้า ขอแค่อัตราการแลกเปลี่ยนกับยอดเงินที่ได้จากการปฏิบัติการกิจสำเร็จนั้นมีพอๆ กัน จะแลกเปลี่ยนหลายล้านหรือหลายสิบล้านส่งๆ ก็ไม่ใช่ปัญหาน่าเสียดายที่จนถึงตอนนี้ข้ายังเสกได้แค่ข้าวปั้นกับแซนวิชที่แม้จะเพิ่มมาหลากหลายรสชาติแล้ว แต่...ข้าจะไปตั้งแผงขายของพวกนั้นก็คงไม่ได้

...ไม่ ข้าจะทำได้จริงหรือ จริงๆ แล้วแผนก็ไม่ได้กำหนดว่าเวลาเข้างานข้าต้องทำอะไรบ้าง ถ้าข้าไปขายข้าวปั้นกับแซนวิช บางทีอาจจะหาเงินได้มากกว่าเอาเป่าด้วยซ้ำ

ข้าคงคิดเรื่องเงินจนบ้าไปแล้วถึงได้รู้สึกว่าการนี้สามารถทำได้ ต่อให้ข้าไปขายของจริงก็เชื่อว่าจะมีใครซื้อ ช่างเถอะ คิดเรื่องไปทำงานพรุ่งนี้น่าจะรู้สึกดีกว่า...

ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้คุณจี้จะเตรียมอาหารเช้าแบบไหน

ถึงข้าจะไม่ใช้คนตะกละจริงๆ ก็เถอะ แต่อาหารเช้าของแต่ละวันก็กลายเป็นสิ่งที่ข้าเฝ้ารอในทุกๆ วันไปโดยไม่รู้ตัว

ข้าคิดอยู่แบบนี้ก่อนจะหลับลึกไป

ในตอนนั้นข้ายังไม่รู้เลยว่าพรุ่งนี้คือวันจ่ายเงินเดือนอันโหดร้าย

บทที่ 1

ครบหนึ่งเดือนแล้วที่อิงเจมารายงานตัวที่แผนกสิบเก้า วันนี้เขาสดขึ้นเป็นพิเศษ แถมยังกินอาหารเข้ามามากกว่าปกติ จนจี่วั้งซู่ที่ปกติใส่ใจกับปริมาณอาหารอยู่แล้วถึงกับถามขึ้นด้วยความสงสัย

"ท่านอิงเจ วันนี้ทำไมถึงกินเยอะเป็นพิเศษล่ะครับ วิธีทำก็เหมือนเดิมนี่นา หรือว่าในนี้มีอาหารที่ท่านชอบ"

ครั้นได้ยินคำถามนี้อิงเจก็ชะงักเล็กน้อย มันฝรั่งปั่นเบคอนที่เขาลงมือจิ้มไปแล้วตอนนี้ไม่รู้ว่าจะกินต่อดีหรือไม่

"เปล่าหรอก...ผมแค่กำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ก็เลยเผลอกินไปเรื่อยๆ นะ ถึงยังงั้นผมก็เป็นเทพ ไม่มีความรู้สึกอึด เผลอไม่ทันสังเกตว่าตัวเองกินไปมากแค่ไหน"

"เหวอครับ"

จี่วั้งซู่มองเขาราวกับกำลังประเมินว่าเขาโกหกหรือเปล่า

"...คุณจี่ไม่ต้องมองผมแบบนั้นก็ได้ครับ เรื่องแบบนี้ผมไม่จำเป็นต้องหลอกคุณเลย ผมไม่ได้กินจุขึ้นแน่นอน และไม่ใช่ว่าเพราะความเครียดหรืออารมณ์มากระทบความอยากอาหาร แล้วก็แน่นอนว่าไม่ได้หาข้ออ้างเพราะกลัวถูกรู้ว่าคุณชอบกินอะไรด้วย เป็นอย่างที่ผมพูดจริงๆ แค่ไม่ทันระวังนะ เรื่องจริง

ทุกอย่างครับ"

อิงเจาโต้แย้งข้อสงสัยที่เขาอ่านใจอีกฝ่ายมาได้ทีละข้อ

เมื่อพูดถึงตรงนี้จี้ว์งูก็ถามต่ออีกประโยคราวกับคิดอะไรอยู่ "แล้วทำไมท่านถึงรู้หมดเลยว่าผมกำลังสงสัยอะไรอยู่"

"...ผมเดาเอา"

"ประโยคนีโกหก ข้อนี้ผมมั่นใจ"

อิงเจารู้สึกอย่างชัดเจนว่าเวลาที่จี้ว์งูจ้องใครอย่างจริงจัง การจะโกหกต่อหน้าเขานั้นช่างแสนยากเย็น

ถ้ารู้แต่แรกจะไม่อ่านใจไปตอบไปเลย

"คุณจี้ ใกล้ถึงเวลาทำงานแล้ว เราเก็บของแล้วรีบออกไปกันเถอะ..."

"ก็ได้ครับ"

สุดท้ายจี้ว์งูก็ยอมปล่อยเขาไปและพักเรื่องนี้เอาไว้ชั่วคราว ในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาพวกเขาแทบจะเดินทางไปกลับที่ทำงานด้วยกันตลอด จี้ว์งูจะเรียกรถแท็กซี่ทุกวัน หลังจากอิงเจาลองคำนวณค่าเดินทางสะสมก็เคยถามคำถามหนึ่งด้วยความสงสัย

'คุณจี้ ทำไมถึงไม่ขับรถไปทำงานล่ะ ผมเห็นหลายๆ คนก็ขับรถไปทำงาน ได้ยินว่าชั้นล่างของบริษัทมีที่จอดรถให้ ถ้าขับรถเองก็คงไม่ต้องเสียค่าแท็กซี่ไหน'

สำหรับคำถามนี้จี้ว์งูมองมาด้วยสายตาเหมือนว่าเขาช่างไม่เข้าใจความทุกข์ยากของชาวบ้านเขาเสียเลย แล้วก็ตอบกลับว่า 'ก่อนอื่นเลยคือท่านต้องมีรถสักคันถึงจะขับไปทำงานได้ครับ'

'เอ่อ...ฉันก็ต้องซื้อรถก่อน รถมันแพงเหอะ'

'ยังไม่พูดถึงว่าราคารถเท่าไร เรายังต้องคำนวณค่าน้ำมันอีก รถต้องเติมน้ำมันถึงจะวิ่งได้ น้ำมันไม่ใช่ของฟรี แล้วที่ข้างล่างของบ้านผมก็ไม่มีที่จอดรถฟรีด้วย ดังนั้นต้องไปเช่าหรือซื้อที่จอดรถเพิ่มอีก ซึ่งทั้งหมดนี้ก็คือค่าใช้จ่าย'

'ขอโทษนะ ผมไม่รู้ เพราะฉันคำนวณแล้วนั่งแท็กซี่ถูกกว่าไหน'

'ไม่ใช่ประเด็นนั้นครับ ถ้าให้ผมขับรถไปรับไปส่งท่านทำงานทุกวัน'

ก็เท่ากับเห็นผมเป็นคนขับรถเหรหือ แล้วท่านจะให้เงินเดือนคนขับรถอย่างผม
เพิ่มด้วยไหมครับ'

แล้วบทสนทนานี้ก็ค้างเติ่งอยู่แค่นั้น อิงเจาย่อมไม่มีปัญญาจะเพิ่ม
เงินเดือนให้เขาอีกส่วนอยู่แล้ว ไหนๆ จี้จิ้งชู่ก็เป็นฝ่ายบอกว่านั่งแท็กซี่สะดวกกว่า
งั้นก็เชื่อเขาไว้ยอมไม่ผิดแน

ส่วนเหตุผลที่อิงเจาสดขึ้นเป็นพิเศษในวันนี้ก็เพราะหลังจากที่หมกตัว
วิจัยลูกแก้วคริสตัล ในที่สุดเขาก็เริ่มเห็นผลลัพธ์บ้างแล้ว

ก่อนหน้านี้เพื่อที่จะพัฒนาความสามารถของลูกแก้วคริสตัลให้มากขึ้น
อิงเจายากจะเอาลูกแก้วกลับไปที่บ้านจี้จิ้งชู่ด้วย แต่กลับถูกอีกฝ่ายทำหน้าที่
บั้งตึงใสและห้ามด้วยคำว่า 'อย่าเอางานกลับบ้าน'

ดังนั้นตั้งแต่ครึ่งเดือนก่อนเขาจึงให้จี้จิ้งชู่ไปทำงานในห้องอื่น แล้วขัง
ตัวเองศึกษาค้นคว้าลูกแก้วอย่างหนักอยู่ในห้องทำงาน

ตอนนี้เขาออกมาจากการเก็บตัวแล้ว นั่นหมายความว่าเขาสามารถกลับไป
สังเกตการณ์คุณจี้ทำภารกิจได้อีกครั้ง สำหรับเขาแล้วนี่คือข่าวที่น่าตื่นเต้นที่สุด
ถึงยังเิงการเก็บตัววิจัยลูกแก้วคริสตัลก็น่าเบื่อมาก ถ้าไม่ใช่เพราะคำนึงถึง
พวกเจ้าหน้าที่ในแผนกเขาก็ไม่ยอมมาทำงานแล้วทำแต่เรื่องนี้เหรหือ

"คุณจี้ วันนี้เซิงมีเรื่องจะรายงานผม พอเขารายงานเสร็จแล้วรีบกว่น
คุณมาหาผมด้วยนะ ผมอยากเล่าผลการวิจัยในช่วงนี้ให้ฟัง"

ตอนที่มาถึงบริษัทและขึ้นลิฟต์อิงเจาก็ส่งจี้จิ้งชู่ไว้แบบนี่

"หา? ผมไม่เห็นฐู้เลยว่าช่วงนี้ท่านทำวิจัยอะไรอยู่ ถ้างั้นก็หมายความว่า
ท่านวิจัยเสร็จแล้วเหรหือครับ"

"ใช่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปคุณกลับมาทำภารกิจที่ห้องทำงานของผมได้แล้ว"

อิงเจาประกาศเรื่องนี้พร้อมคลียิ้ม แต่จี้จิ้งชู่กลับดูหมดสนุกทันที

"แต่ผมก็ไม่ได้อยากกลับไปทำนั่นครับ"

...คุณจี้ อย่าใจร้ายแบบนี้สิ สาदन้าเย็น* มาตรงๆ แบบนี้ผมเลยเย็นไป
ทั้งตัวแล้ว ไว้หน้ากันบ้างเถอะ...

* สาदन้าเย็น หมายถึงการพูดที่ทำลายความตั้งใจของผู้อื่น

"ผมเลือกใช้คำพูดผิดไป ผมหมายความว่าตั้งแต่วันนี้ไปขอให้คุณมาทำภารกิจต่อที่ห้องทำงานของผมได้ไหม"

อิงเจารู้สึกว่าตัวเองช่างเป็นหัวหน้าที่ไม่มีความเป็นหัวหน้าเอาเสียเลย ช่วงก่อนหน้านี้ความเย่อหยิ่งจากแดนเทพของเขาถูกลบเลือนออกไปจนหมดสิ้น พร้อมกับที่ได้ตระหนักรู้ว่าความเย่อหยิ่งนั้นไม่มีประโยชน์อะไรในการฝึกฝนเลย มีแต่จะเป็นอุปสรรค

การบรรลุเป้าหมายคือสิ่งสำคัญที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นจี้ว์งชู่ยังให้ที่กินที่อยู่แก่เขา แถมยังออกค่าเดินทางให้ด้วย คิดเห็นนี้บุญคุณเขามากขนาดนี้ ทำตัวนอนน้อมหน่อยก็ไม่ใช่ไร ไม่จำเป็นต้องคิดมากขนาดนั้น

"ท่านจะไม่ลองหาคนอื่นดูบ้างจริงๆ หรือ ถึงท่านจะไม่ชอบอาเป่า แต่ก็ยังมีคนอื่นอยู่นะครับ"

จี้ว์งชู่พูดพลางถอนหายใจ แต่อิงเจาปฏิเสธทันทีโดยไม่ลังเล

"ไม่เอา!"

เขาไม่แม้แต่จะให้เหตุผล ปฏิเสธก็คือปฏิเสธ ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเพิ่มเติม ขณะเดียวกันเขาก็อดใช้พลังอำนาจไม่ได้ อยากรู้ว่าจริงๆ แล้วจี้ว์งชู่รู้สึกต่อต้านการมีคนมานั่งสังเกตการณ์ระหว่างทำภารกิจหรือไม่

แล้วเขาก็ได้ยินเสียงในใจอีกฝ่ายแบบนี้

เขาซีเกียจเกินไปแล้วมั้ง ไม่คิดจะใช้เวลาทำความเข้าใจกับคนอื่นสักหน่อยเลยหรือ เวลาทำภารกิจแล้วต้องมีหัวหน้ามานั่งดูอยู่ตลอดเวลาแบบนี้ก็แอบอึดไม่ได้เลยสิ ไม่เข้าใจบ้างเลยว่าฉันก็มีภารกิจที่ไม่อยากทำให้เสร็จ หรือบางทีก็อยากเหม่อตอนทำงานบ้างเหมือนกัน

เมื่ออ่านใจมาถึงตรงนี้ อิงเจารู้สึกแปลกใจ เขาเข้าใจมาตลอดว่าจี้ว์งชู่ทำงานอย่างจริงจังและเต็มใจช่วยเหลือเหล่าวิญญูณอย่างกระตือรือร้น ไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องพวกแอบอึดงานจะเกิดขึ้นกับคนอย่างจี้ว์งชู่

พอดีกับที่ลิฟต์มาถึงชั้น อิงเจาเลยต้องบอกลาจี้ว์งชู่ชั่วคราวแล้วมุ่งหน้าไปยังห้องทำงานของตน

การแอบอึดในเวลางานสำหรับมนุษย์แล้วมันเป็นเรื่องปกติทั่วไปหรือ

ไม่ปกติกันแน่ ข้าควรไปตามใครดี คันในอินเตอร์เน็ตจะเจอคำตอบไหม

ถ้าวันนี้คนที่พูดว่าอยากแอบอ้างคือหวังเป่าหว่า อิงเจาคงคิดว่านั่นเป็นปัญหาของหวังเป่าหว่า แต่ตอนนี้คนที่อยากแอบอ้างคือจิ้งจู้ ความคิดของเขาจึงเปลี่ยนไปทันที เริ่มใคร่ครวญว่าการแอบอ้างนั้นเป็นพฤติกรรมปกติของมนุษย์หรือไม่

พอเข้ามาในห้องทำงานและนั่งลงได้ไม่ทันไรซีเซิงก็มาเคาะประตู

"ท่านอิงเจา...วันนี้ก็มาทำงานตรงเวลาตามเคยนะครับ! จากบ้านเสียเวลาที่นี่รถไม่ติดเหวอครับ ทางฝั่งผมพอถึงเวลาทำงานที่ไรรถก็ติดตลอด เพราะกลัวจะสายปกติผมเลยต้องออกจากบ้านแต่เช้าแล้วมาถึงบริษัทก่อนเวลาอยู่ตลอด มาถึงตรงเวลาอย่างมากครับ"

ทันทีที่เข้ามาซีเซิงก็พูดถึงคำว่า 'รถติด' ที่อิงเจาไม่เคยได้ยินมาก่อน

"รถติดคืออะไรเหวอ"

"ท่านไม่รู้จ้กคำว่ารถติดเหวอครับ ไม่เคยเจอมาก่อนเลย?"

ซีเซิงดูตกใจมาก เขาพูดต่อโดยไม่รอให้อิงเจาตอบ

"รถติดก็คือบนถนนมีรถเยอะเกินไปทำให้รถติด ไม่สามารถขับไปข้างหน้าได้อย่างราบรื่น เป็นสถานการณ์ที่น่าหงุดหงิดสุดๆ ครับ ทุกครั้งที่รีบแล้วเจอรถติดก็จะทำให้ผมอารมณ์เสียจนแทบอยากจะกัดพวกมนุษย์ที่ขับรถขวางทางอยู่บนถนนให้ตายไปเลย"

กะ...กัทำให้ตายไปเลย?

อิงเจาค่อนข้างตกตะลึงกับคำพูดนั้น ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเดิมซีเซิงเป็นจิ้งจอกเลยหายตกตะลึง

"ซีเซิง...คุณใช้ร่างมนุษย์มานานแค่ไหนแล้ว"

"เอ๊ะ? ท่านอิงเจาอยู่ ก็ถามเรื่องนี้ทำไมเหวอครับ จริงๆ แล้วผมก็ไม่เคยนับอย่างจริงจังหรอก สมัยก่อนนะอยู่ในเขาลึกเป็นหลัก กินๆ นอนๆ ไม่รู้วันเวลาแต่คิดว่าน่าจะเกินสามร้อยปีได้มั้งครับ"

ซีเซิงพูดตัวเลขขึ้นมาอย่างง่ายดาย อิงเจาพยักหน้ารับเบาๆ

ทำไมถึงเป็นกินๆ นอนๆ ไม่รู้วันเวลา ไม่ใช่บำเพ็ญเพียรจนไม่รู้วันเวลาละ...

ซีเซิง คุณเป็นแบบนี้จะดีเหรอ

"อยู่เกินสามร้อยปีแล้ว คุณยังอยากกัดคนอยู่อีกเหรอ"

"แน่นอนสิครับ! ผมชอบกัดคน! ยังไงมนุษย์ก็ต้องตายอยู่ดี ให้ผมกัดตาย
อย่างน้อยผมก็ยังได้บำรุงร่างกายบ้าง!"

อิงเจารู้ดีว่าซีเซิงน่าจะพูดเล่นมากกว่า ถ้าเขาเอาแต่กัดมนุษย์เพื่อบำรุง
ร่างกายจริงๆ ก็คงบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนไม่สำเร็จหรอก

จากปีศาจจึงจอกกลายเป็นเซียนจึงจอกได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

"ปล่อยพวกเขาไปเถอะ พวกนั้นก็แค่คนน่าสงสารที่ติดอยู่บนถนน
เหมือนกับคุณนั่นแหละ"

พออิงเจาพูดแบบนี้ซีเซิงก็เข้ามาใกล้เขาด้วยสีหน้าประจบประแจง

"ท่านอิงเจาพูดแบบนี้ ผมก็ไม่ถือสาอะไรหรอกครับ อันที่จริงถ้ามีโอกาส
ล่ะก็ ท่านจะให้ผมกัดสักคำได้ไหม ผมกัดเบามาก ท่านจะไม่มีอะไรบาดเจ็บ
เสียหายเลย แต่มันจะเป็นการบำรุงอย่างดีสำหรับผมเลยนะ"

พอเห็นเขาเริ่มเล็งมาที่ตนอิงเจาก็ถึงกับขนลุกชูชันที

ซีเซิง คุณกล้าพูดออกมาอย่างเปิดเผยแบบนี้เลยเหรอว่าอยากดูดพลัง
ไปบำรุงตัวเอง หาผลประโยชน์จากเจ้านาย? คำพูดแบบนี้มันพูดตรงๆ ได้
ด้วยเหรอ หรือคุณคิดว่าผมดูง่ายเลยอาจจะตอบรับคำขอนี้ ต่อให้ผมไม่โกรธ
แต่คำขอของคุณก็แปลกเกินไปแล้วมั้ง! คุณเคยดูความเทพพวกนั้นเหมือนกัน
หรือเปล่า

"ไม่ได้ครับ ผมไม่อยากถูกกัด"

แม้จะถูกอิงเจาปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยซีเซิงก็ยังไม่ยอมแพ้

"ถ้าจันท่านมีเป้าหมายงานอะไรอยากให้ผมทำไหม ถ้าผมทำสำเร็จ
ก็ถือว่าเป็นรางวัลในการทำงานได้ไหมครับ"

ไม่ได้อยู่แล้ว! ทำไมคุณถึงอยากกัดผมมากขนาดนั้น เลือดเนื้อของเทพ
อาจจะดีของบำรุงขึ้นดี แต่คุณจะทำเพื่อบำเพ็ญเพียรไปตามกฎระเบียบเองไม่ได้เหรอ
ทำไมไม่ยอมฝึกฝนแบบปกติบ้างเลย ทำไมต้องพึ่งวิชาอภิปิศาจแบบนี้ด้วย

"ถ้ามีรางวัล ผมจะตั้งใจทำงานมากยิ่งขึ้น! อย่างเช่นรับสมัครเจ้าหน้าที่

เพิ่ม ท่านคิดว่าไ้ครับ"

อิงเจากำลังจะปฏิเสธอยู่แล้ว แต่พอได้ยินซีเซิงพูดแบบนั้นก็ลังเลขึ้นมาทันที

ตอนนี้แผนกสิบเก้าขาดเจ้าหน้าที่ภาคสนามอย่างหนัก ถ้ามีคนมาช่วยทำภารกิจมากขึ้น แผนกก็จะเติบโตได้ง่ายขึ้น ถ้าอย่างนั้นข้าควรยอมเสียสละเล็กน้อยเพื่อพัฒนาแผนกหรือเปล่า...

ไม่สิ ถ้าไม่มีรางวัลก็จะไม่ตั้งใจทำงานนั้นหรอก

"ซีเซิง การตั้งใจทำงานเป็นสิ่งที่คุณควรทำอยู่แล้ว ไม่ควรกลายเป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนรางวัลอะไรทั้งนั้นนะ"

"ผมหมายถึงงานที่เกินความรับผิดชอบไ้ครับ!"

เพื่อไม่ให้ซีเซิงเข้าข้างต่อไป อิงเจเลยตัดสินใจตั้งเป้าหมายที่ทำสำเร็จได้ยากขึ้นมาเพื่อยุติเรื่องนี้

"ฉันเอาแบบนี้ ถ้าภายในหนึ่งเดือนคุณรับสมัครหาคนมาเป็นเจ้าหน้าที่ได้หนึ่งร้อยคน ผมจะให้คุณกัดหนึ่งคำ"

อาจเพราะเงื่อนไขโหดเกินไป ซีเซิงได้ยินแล้วจึงไม่ตั้งใจเลยสักนิด

"ท่านอิงเจ นี่มันเป็นตัวเลขที่ไม่มีทางทำได้เลยนะครับ!"

"ก็เพราะแบบนี้รางวัลมันถึงจะมีความหมายไ้ใหม่ละ เอาละ เรื่องนี้พอแค่นี้ คุณบอกว่าวันนี้มีเรื่องสำคัญจะมารายงานผมไม่ไ้หรือ"

เนื่องจากอิงเจแสดงออกชัดเจนว่าจะไม่คุยเรื่องนี้ต่อ ซีเซิงเลยจำใจต้องเข้าเรื่อง

"ครับ มีเรื่องสำคัญจริง ๆ ท่านมาที่แผนกของเราหนึ่งเดือนแล้ว ผมรวบรวมผลประกอบการของบริษัทในเดือนนี้มาแล้ว จากนั้นก็จำเป็นต้องขอให้ท่าน..."

ซีเซิงยิ้มพร้อมกับพูดต่อไป

"...ขอให้ท่านช่วยจัดสรรเงินเดือนเดือนนี้ของทุกคนด้วยครับ"

พอได้ยินว่าจะต้องจ่ายเงินเดือนอิงเจก็รีบพยักหน้าอย่างสรวลด้วยความประหม่าขึ้นมาทันที เขาไม่แน่ใจเลยว่าเดือนนี้แผนกหาเงินมาได้เท่าไร ได้แต่หวังว่าตัวเลขจะไม่น่าเกลียดเกินไป

"เดือนนี้เจ้าหน้าที่ทำภารกิจสำเร็จไปทั้งหมดยี่สิบเอ็ดภารกิจ ซึ่งในจำนวนนั้นเสียจี้ทำคนเดียวไปสิบสองภารกิจ เจ้าหน้าที่คนอื่นทำสำเร็จไปเก้าภารกิจ นอกจากนี้ยังมีเจ้าหน้าที่ห้าคนที่ทำภารกิจไม่สำเร็จเลยจากความยากของภารกิจยี่สิบเอ็ดภารกิจนี้ รวบรวมได้เข้าบริษัททั้งหมดอยู่ที่หนึ่งแสนสี่หมื่นหกพันหยวน"

จำนวนเงินนี้ต่ำกว่าที่อิงเจาคาดไว้มาก เขายังไม่ทันหายสะเทือนใจซึ่งเชิงก็พูดต่อทันที

"ตอนนี้ในบริษัทเรามีเจ้าหน้าที่ทั้งหมดสิบคน มีผมกับลั่วหลิงที่เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ แล้วก็ท่านที่เป็นเจ้านาย เงินเดือนของท่านต้องให้ท่านเป็นคนกำหนดเอง ส่วนเงินเดือนของพนักงานอย่างพวกเรา หลังจากปรับตามเกณฑ์มาตรฐานของประเทศ ผมกับลั่วหลิงคนละหกหมื่นหยวนต่อเดือน ในบรรดาเจ้าหน้าที่เสียจี้ที่อยู่มานานมากก็ปรับขึ้นเป็นสามหมื่นแปดพันหยวน ส่วนคนอื่นๆ อยู่ที่สองหมื่นแปดพันหยวนต่อคนครับ"

เขาพูดไปเคาะคอมพิวเตอร์ไป สุดท้ายก็สรุปยอดออกมาเป็นตัวเลขหนึ่งแล้วยื่นมาข้างหน้าอิงเจา

"สรุปก็คือถ้าจะจ่ายเงินเดือนให้ครบตามปกติ ไม่รวมเงินเดือนของท่าน จะต้องใช้ทั้งหมดสี่แสนหนึ่งหมื่นหยวน แต่ตอนนี้เราไม่ได้มีเงินเยอะขนาดนั้น ดังนั้นขอให้ท่านตัดสินใจว่าหนึ่งแสนสี่หมื่นหกพันหยวนนี้จะจัดสรรยังไงครับ"

พอได้ยินตัวเลขเยอะขนาดนี้อิงเจาก็รู้สึกมิน्हว และพอได้ฟังไปจนถึงตอนท้ายเขาก็อดถามออกมาไม่ได้

"คุณบอกว่าแต่ก่อนทุกคนได้รับเงินเดือนแค่ครึ่งเดือนไม่ใช่หรือ แต่เงินที่หาได้เดือนนี้เหมือนจะไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ"

"ตอนนั้นผมบอกว่ามักจะได้รับเงินเดือนไม่ถึงครึ่ง จริงๆ แล้วก่อนท่านมาเงินที่พวกเราหาได้ทุกเดือนก็แค่ห้าถึงเจ็ดหมื่นเท่านั้น ต้องขอบคุณที่ท่านให้พลังเทพมากมายมาเปิดภารกิจ ดังนั้นยอดงานของเดือนนี้จึงเพิ่มขึ้นมาก! แม้ว่าว่าครึ่งจะเป็นผลงานของเสียจี้ก็เถอะ แต่ผมคิดว่าเขายังไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่ ถ้าเขาตั้งใจทำงานแบบทুমเทร็อยเปอร์เซ็นต์จะต้องสร้างรายได้

"ได้มากกว่านี้แน่นอน ท่านเองก็อย่าท้อใจไปครับ ขอแค่รับสมัครเจ้าหน้าที่ที่พอจะ
ทำภารกิจได้อีกสักสองสามคน สถานการณ์จะต้องดีขึ้นแน่นอนครับ!"

ซีเซิงยิ้มแย้มพาลงให้กำลังใจจึงเงา แล้วจึงเงาก็ถามคำถามหนึ่งขึ้นม
ด้วยความมึนงง

"จะจัดสรรเงินเดือนยังไง คุณมีข้อเสนอแนะไหม..."

"ถ้าถามความเห็นผมล่ะก็ คนที่ทำภารกิจไม่สำเร็จเลยห้าคนนั้นไม่ต้อง
ให้เงินสักเหมา* คนที่เหลือก็จะได้รับเงินเดือนเกินครึ่งแล้วครับ! ถ้าท่านคิดว่า
เสียจ้ะเหนื่อยเป็นพิเศษ อยากให้เขามากหน่อยก็หักจากสี่คนที่เหลือได้นะครับ
ยังงัยยอดงานของพวกเขาต่ำกว่าเงินเดือนอยู่แล้ว จะหักบ้างก็สมควรอยู่
ขอแค่ไม่หักจากผมกับลั่วหลิงก็พอ"

"ห้าคนนั้น...ไม่ได้ทำงานเลยหรือว่ารับภารกิจแต่ล้มเหลวหมด?"

"บางคนไม่ได้เข้าบริษัทเลย บางคนก็รับแล้วแต่ไม่สำเร็จครับ มีบางคน
ที่อยู่ระหว่างลาพักผ่อนก็เลยมีจำนวนวันรับภารกิจไม่มาก อีกอย่างอาจจะ
ดวงไม่ค่อยดีด้วย เดือนนั้นนอกจากเสียจ้ะแล้วอัตราล้มเหลวในการทำภารกิจ
สูงมากครับ"

มีงานแต่ไม่มีผลงานเท่ากับไม่ได้ทำประโยชน์ใดๆ ให้บริษัท แต่อย่างน้อย
พวกเขาก็ลงแรงและเวลาเหมือนกัน ก็ควรให้เงินเดือนพวกเขาไม่ใช่หรือ

อิงเงาลังเลอยู่ในใจ เวลานั้นซีเซิงก็เสนอแนะเพิ่มขึ้นมาอีก

"หรือจะไล่ห้าคนนั้นออกไปเลยดีครับ แบบนี้เดือนหน้าท่านก็ไม่ต้อง
ปวดหัวเรื่องเงินเดือนของพวกเขา"

"อืม ตอนนี้อยู่เจ้าหน้าที่แคสลิบคน คุณยังจะแนะนำให้ผมไล่ออกไป
ห้าคน?"

"พนักงานที่ไม่มีผลงานเก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์นะครับ อีกอย่างการไล่
พนักงานที่ี่สะดวกมาก ไม่ต้องจ่ายเงินชดเชยแบบการลาออกโดยไม่สมัครใจ
ด้วย เพราะการไล่ออกก็คือการส่งเขากลับไปเป็นวิญญาณในแดนวิญญาณ
โดยตรงเลย ย่อมไม่ต้องให้เงินเขาอีก"

* เหมา หรือเจียว (角) เป็นหน่วยเงินที่มีค่าน้อยกว่าหยวน โดย 1 หยวนเท่ากับ 10 เหมา

อิงเจาฟังพลางครุ่นคิดด้วยสีหน้าแข็งทื่อ แผนกลีบเก่าที่ดำเนินงานอยู่บนโลกมนุษย์แห่งนี้...จริงๆ แล้วเป็นบริษัทไร้มนุษยธรรมที่เอาเปรียบพนักงานหรือเปล่าล่ะ

"ขอเข้าไปอีกสักสองสามเดือนก่อนก็แล้วกันครับ ลองเตือนพวกเขาก่อนว่าต้องมีผลงานบ้าง ไมอย่างนั้นอาจต้องเชิญกลับไปที่แดนวิญญาณ..."

"ท่านช่างอ่อนโยนจังเลยนะครับ จ้ะเรื่องเงินเดือนเดือนนี้จะพิจารณาข้อเสนอของผม ไม่รวมส่วนของพวกเขาไหมครับ"

"...จ้ะก็ทำตามที่คุณเสนอไปก่อนก็แล้วกัน ที่เหลือก็แบ่งตามสัดส่วน" ขณะที่พูดประโยคนี้อิงเจาก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจ

เงินมีน้อยขนาดนี้จะให้ค่าตอบแทนลูกน้องอย่างเหมาะสมก็ทำไม่ได้ อิงเจารู้ซึ่งเลยว่าการบริหารบริษัทช่างยากเย็นเหลือเกิน แค่ว่าจะเป็นเจ้านายที่ดีก็ยังทำไม่ได้

ข้าควรหาวิธีหาเงินเองเพื่อมาเสริมให้พวกเขาหรือเปล่าล่ะ แต่ข้าจะทำอะไรได้บ้าง

ขายข้าวปั้นกับแซนด์วิชเหวอ

"ซีเซิง ข้างล่างพอจะตั้งแผงขายของได้ไหม"

หลังตัดสินใจได้อิงเจาก็เรียกซีเซิงที่กำลังจะเดินออกจากห้องไว้แล้วเอ่ยถาม

"หา? ทำไมท่านถึงถามคำถามนี้ล่ะครับ"

"ช่วงนี้ผมทำข้าวปั้นกับแซนด์วิชจากลูกแก้วคริสตัลออกมาได้เยอะมาก จะทิ้งก็รู้สึกเสียดาย ถ้าข้างล่างตั้งแผงได้ ผมคิดว่าจะเอาไปขายช่วงพักกลางวัน อาจจะพอแลกเงินกลับมาได้บ้าง"

ซีเซิงได้ยินเขาพูดจบแล้วกลับยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น ท่าทางเหมือนไม่เข้าใจว่าอิงเจากำลังพูดเรื่องอะไร

...ข้าพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า ทำไมซีเซิงถึงทำหน้าประหลาดแบบนั้น
จ้ะข้าลองอ่านใจเขาดูหน่อยดีไหม

ขณะที่อิงเจากำลังจะอ่านใจ ซีเซิงก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ดูเล่นใหญ่เกินจริง

"สวรรค์ ท่านอิงเจา! ท่านไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นก็ได้ครับ นั่นมันอาหารที่ท่านทำจากพลังเทพเสียนะ กินเข้าไปอาจจะช่วยยืดอายุหรือแม้แต่เพิ่มพลังตะบะได้ด้วยซ้ำ หากท่านรู้สึกเสียดายจะให้ผมก็ได้เนอะครับ มีเท่าไรผมก็กินเท่านั้น ข้าวปั้นหนึ่งก้อนจะราคาเท่าไรกันเชียว ถ้าเอาไปขายมันจะสิ้นเปลืองเกินไป อ้ออย่างท่านมีสถานะอะไร จะไปตั้งแผงขายข้าวปั้นได้ยังไงกันครับ!"

จากท่าทีของเขาดูไม่เห็นด้วยกับไอเดียนี้เลยอย่างที่สุด อิงเจาเริ่มรู้สึกกังวลขึ้นมาทันที

"ถ้าฉันขายให้คุณก่อนละสามสิบหยวนเอาไหม ให้ฟรีไม่ได้หรอก ถ้าให้ฟรีผมไปลองตั้งแผงขายดูดีกว่า ขายได้หนึ่งก้อนก็หนึ่งก้อน อย่างน้อยก็ยังมียาได้บ้าง"

เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าอยากทำอาชีพเสริมหาเงิน ซึ่งเห็นแล้วอยากร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก

"ท่านอิงเจา ด้วยใบหน้าของท่าน ถ้าอยากหาเงินก็ย่อมมีวิธีหาเงินที่ดีกว่านี้แน่นอนครับ ทำไมต้องยึดติดกับข้าวปั้นและแซนวิชด้วยล่ะครับ ไปเป็นนายแบบอะไรก็ได้ โฉมสดไปเลย ถึงท่านจะทำอะไรไม่เป็นเลย แต่ขอแค่เปิดหน้าก็มีคนให้เงินท่านแล้ว ท่านรู้ไหมครับ..."

อิงเจาตอบสนองต่อเสียงคร่ำครวญของอีกฝ่ายอย่างเย็นชา "ผมอยากหาเงินก็จริง แต่ไม่อยากจะเงินที่คนอื่นบริจาคให้ผม"

"ตายแล้ว! มันจะเป็นการบริจาคได้ยังไงครับ นั่นคือเงินที่พวกเขาคุกเข่ามอบให้เพื่อให้ท่านสนใจพวกเขาเนอะครับ ถ้าหากท่านไปตั้งแผงข้างล่างผมรับรองเลยว่าคนที่มาถามว่าถ่ายรูปด้วยได้ไหมจะเยอะกว่าคนที่มาถามหาข้าวปั้นแน่! ถ้าท่านประกาศว่าซื้อข้าวปั้นแถมถ่ายรูปด้วยชุดละห้าร้อยหยวน มีสิบคนก็ต้องซื้อกันสิบคนแน่! แถมอาจจะมีคนจ่ายหนึ่งพันหยวนด้วยซ้ำ!"

อิงเจาไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมซีเซิงถึงต้องตื่นเต้นขนาดนี้ แต่เขาก็ยังไม่คิดที่จะรับคำแนะนำของอีกฝ่าย

"ผมไม่ชอบการใช้รูปลักษณะภายนอกหาเงิน ความรู้สึกนั้นมันเหมือนขายร่างกาย สำหรับผมแล้วมันต่างหากที่เรียกได้ว่าไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นเพื่อหาเงิน

ก็ได้"

"ท่านอิงเจาสู้ที่รัก ท่านควรปรับมุมมองของท่านสักหน่อยนะครับ เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม ลองทำความเข้าใจค่านิยมของมนุษย์ดูบ้าง แบบนั้นจะเรียกว่าขายร่างกายได้ยังไ้กัน นิยามคำว่าขายร่างกายของท่านมัน เข้มงวดเกินไปแล้วมั้ครับ!"

เรื่องค่านิยมอิงเจาไม่อยากถกเถียงกับซีเซิงมากนัก เขาจึงถามแค่เรื่องหนึ่ง ด้วยความอยากรู้

"ซีเซิง นั้น...สิ่งที่พูดมาก่อนหน้านี้ คุณเคยทำมาก่อนไหม หน้าตาของคุณ ในโลกมนุษย์ก็จัดว่าดูดีไม่ใช่หรอ"

"...ถ้าช่วงไหนเงินขาดมือก็จะไล่พี่หาเงินบ้างนิดหน่อยครับ แต่ผม ไม่อยากดังเกินไปก็เลยไม่ได้ทำด้านนี้จริงจ้ะ ผมไม่อยากใช้ชีวิตแบบที่เดิน ออกจากบ้านแล้วถูกแอบถ่ายครับ"

ออกจากบ้านแล้วถูกแอบถ่าย? มนุษย์นี่มันยังไ้กันแน่นะ ทำไมถึง แปลกประหลาดขนาดนี้

ความรู้เกี่ยวกับโลกมนุษย์ของอิงเจายังไม่ขยายขอบเขตไปถึงดารา กับ นักข่าวปaparazzi และยังไมรู้ว่อะไรคือแฟนคลับคลั่งรัก แม้แดนเทพอาจจะ มีเรื่องแบบนี้เหมือนกัน แต่ก็ไม่มีโอกาสได้เกิดขึ้นกับเขา...เพราะเขาคือคุณชาย แห่งวังเทียนเฟิง ลัฟฟิงแค่สถานะนี้ก็ไม่มีใครกล้าเสียมารยาทกับเขาแล้ว

"ทุกคนแอบทำงานอื่นหาเงินกันหมดเลยหรอ"

"แน่นอนอยู่แล้วครับ! เงินแค่นี้จะไปพอไ้ไ้ยังไ้กัน ต่อให้มีเงินเดือน ก็เถอะ แต่มันก็น้อยมากจนน่าเศร้า จำค่าเช่าห้องกับค่าครองชีพที่เหลือ ไม่เท่าไรแล้ว ใช้ชีวิตแบบนี้มันลำบากเหลือเกิน ที่เจ้าหน้าที่เหลือน้อยแบบนี้ สาเหตุหลักก็คือเรื่องเงินนั่นแหละครับ มีวิญญาณจำนวนมากที่อยากได้โอกาส ไปเกิดใหม่ แต่ก็ทนลำบากไม่ไหว แถมยังไม่ยอมออกไปหางานเสริมเองด้วย พวกเราก็ปวดหัวเหมือนกันครับ"

พอได้ยินแบบนี้อิงเจาก็ตั้งใจแน่วแน่มานี้มาอีกครั้งว่าจะขายข้าวนั้นให้ไ้

"ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าวิธีทำเป็นต้องมีเงินทุนสักก้อน ถึงจะ

ใช้เงินเดือนที่ค่อนข้างสูงมาจูงใจให้วิญญาณในแดนวิญญาณมาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ได้! ฉันตกลงว่าฉันล้างตังแดงขายของได้ไหม"

"...ถ้าท่านอยากตังแดงขายของขนาดนั้น ผมก็จะไม่ขวางท่านแล้วครับ ตามกฎหมายแล้วแน่นอนว่าไม่สามารถตังแดงขายได้ แต่ถ้าขายแป็บเดียว รีบหนีตอนตำรวจมาก็จะไม่เป็นไร ต้องการติดะกับเก้าอี้ไหมครับ ผมให้ ล้วงหลังชนลงไปให้ท่านได้"

ถูกตำรวจจับ? ผิดกฎหมาย?

คำสำคัญพวกนี้ทำให้้องเจ้ารู้สึกตึงเครียดขึ้นมาทันที

"ถ้าวิ่งไม่เร็วพอ ถูกตำรวจจับแล้วจะเป็นยังไง"

"อันที่จริงก็ไม่ถึงขั้นร้ายแรงหรอกครับ แค่เสียค่าปรับ แต่ถ้าถูกปรับ ขึ้นมาจริง ๆ รายได้ที่หามาได้ในตอนแรกอาจจะไม่พอจ่ายค่าปรับ ส่วนจะโดนปรับเท่าไรนั้นผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน"

"ละ...แล้วมีอะไรอีกไหม ตังแดงขายของแล้วยังต้องเจอสถานการณ์ ที่ต้องเสียเงินอะไรอีกไหม"

"มีครับๆ ถึงจะไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงรึเปล่า แต่ได้ยินมาว่าทุกพื้นที่จะมี พวกเจ้าถิ่นมาเก็บค่าคุ้มครอง ถ้าไม่ยอมจ่ายก็อาจจะพังร้านทิ้ง อันนั้นก็ เป็น ค่าใช้จ่ายอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน"

"อะไรนะ แล้วแบบนี้กับโดนตำรวจจับอันไหนแพงกว่ากัน"

เดี๋ยวก่อนนะ ข้าควรถามก่อนรึเปล่าว่า 'เจ้าถิ่น' มันคืออะไร

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าท่านต้องการข้อมูลนี้จริง ๆ ผมจะให้ล้วงหลังไปสืบ แล้วทำรายงานมาให้ท่านครับ"

สี่เชิงพูดจบ สุดท้ายก็อดถามคำถามหนึ่งไม่ได้

"ท่านอิงเงา ท่านต้องกังวลเรื่องพวกนี้ด้วยเหรอ ท่านเป็นเทพนะครับ เรื่องแบบนี้ใช้พลังเทพจัดการไม่ได้เหรอ เช่นใช้พลังเทพทำให้ตำรวจหรือ พวกเจ้าถิ่นหาแผนของท่านไม่เจอ หรือทำให้ใบสั่งหายไปอะไรแบบนั้น ท่าน มีข้อจำกัดเรื่องการใช้พลังเทพในโลกมนุษย์เหรอครับ"

อืม คำถามนี้จะตอบยังไงดี มันก็มีข้อจำกัดอยู่บ้างไม่มากนักเลย ถึงยังเ

ข้าก็มาบริหารแผนกลีบแก้ว ไม่ได้มาทำให้โลกมนุษย์ปั่นป่วน การใช้พลังเทพโดยไม่จำเป็น หากส่งผลกระทบในวงกว้างแล้วถูกตรวจสอบขึ้นมา ข้าเองก็ต้องรับผิดชอบ แต่...ข้อจำกัดพวกนี้ไม่มีผลกับ 'เทียนฟ่งอิงเจา' อยู่ดี สุดท้ายแล้วจะถือว่าข้อจำกัดหรือเปล่า

พอดิคิดๆ ก็น่าจะนับว่า 'มีข้อจำกัด' นะ ข้าปิดบังตัวตนมาฝึกฝนหาประสบการณ์ ตอนแรกที่ตัดสินใจปิดบังตัวตนก็เพราะความพิเศษของสถานะซึ่งจะทำให้ข้าไม่ได้เผชิญความยากลำบากต่างๆ ที่ควรเผชิญในการฝึกฝนหาประสบการณ์ได้

"ที่จริงก็มีข้อจำกัดนะ แต่ถ้าแค่ใช้เพื่อหลบเลี่ยงตัวจริงก็อาจจะพอทำได้ ผมจะลองดู"

อิงเจาคิดว่าการใช้พลังเทพเพื่อให้ได้รับความสะดวกเล็กๆ น้อยๆ เป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ เมื่อได้ยินดังนั้นก็แข็งกลืนหายใจ

"ท่านอิงเจาครับ ผมก็ยังไม่รู้ลึกอยู่ดีว่าการจะหาเงินก้อนใหญ่คงพึ่งข้าวันนี้ไม่ได้หรอก ท่านขายก้อนละสามสิบหยวน ต่อให้ลงไปขายตอนพักเที่ยงหนึ่งชั่วโมงแล้วขายได้ร้อยก้อนก็ได้แค่สามพันหยวนเท่านั้น สามสิบวันก็แค่เก้าหมื่นหยวน สุดท้ายก็ยังโตะช่องโหว่ของเงินทุนไม่ได้อยู่ดี ยิ่งไม่ต้องพูดเลยว่าจะสะสมเงินทุนมาจ้างพนักงานใหม่ด้วยเงินเดือนสูงๆ อีกอย่างพลังเทพของท่านมีมากมายขนาดที่จะทำข้าวันนี้ร้อยก้อนขายทุกวันได้หรือครับ"

ไม่ใช่แค่ร้อยก้อนหรอก หมื่นก้อนก็ยังไหว แค่ว่าขายไม่หมดเท่านั้นเอง

"ฉันเคยบอกผมมาสิว่ารสชาติแบบไหนแพงกว่ากัน ถ้าผมขายก้อนละหกสิบหยวน เดือนหนึ่งก็ได้แสนแปดแล้วนะ ผมคิดว่าเป็นธุรกิจเล็กๆ ที่ก็พอจะยอมรับได้ใช้ไหม"

"...ก็ได้ครับ ฉันซื้อสิบก้อนในราคาก้อนละสามสิบหยวนได้ไหม ถือว่าเป็นราคาพนักงาน"

"ได้อยู่แล้ว"

ในที่สุดอิงเจาก็หาเงินสามร้อยหยวนก้อนแรกได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง โดยที่ตอนนี้มีแค่เขากับซีเซิงสองคนที่รู้เรื่องนี้

หลังจากซีเซิงออกไป อิงเจากำลังจะเริ่มทำข้าวปั้น แต่จู่ๆซูมาเคาะประตูพอดี

"อ๊ะ ค่ะ...คุณจี้ มาเร็วจังเลยนะ"

ท่าทางที่ดูร้อนตัวของเขาทำให้จู่ๆซูเล็กคิ้ว

"ทำไมเพิ่งน้ำเสียงท่านแล้วดูเหมือนคิดว่าผมมาเร็วเกินไปล่ะครับ ซีเซิง รายงานเสร็จก็ไม่มีธุระอะไรแล้วไม่ใช่หรือ"

"ผมไม่ได้คิดแบบนั้นนะ คุณมาพอดีเลย ผมกำลังจะเล่าให้คุณฟังเลยว่า ช่วงนี้ผมวิจัยอะไรได้" อิงเจากระแอมกระไอแล้วเริ่มแนะนำอย่างอีกheim

"อย่างแรกผมค้นพบวิธีติดต่อกับเจ้าหน้าที่ระหว่างปฏิบัติการกิจโดยตรง แล้ว ขอแค่ผมเป็นคนดำเนินการก็จะสื่อสารกับคุณได้ทันที จากนั้นไม่ต้องรบกวนตอบกลับด้วยการส่งข้อความอีกแล้ว ผมยังสามารถถ่ายทอดความคิดของเจ้าของเรื่องให้คุณรู้ได้ด้วย แบบนี้การปฏิบัติการกิจก็น่าจะสะดวกขึ้นมาก และเพิ่มโอกาสที่จะสำเร็จมากขึ้นด้วย"

ตอนอธิบายฟังก์ชันใหม่นี้อิงเจาดูจะตื่นเต้นเล็กน้อย แต่จู่ๆซูกลับคล้ายไม่ค่อยสนใจเท่าไร

"ผมไม่ได้ต้องการฟังก์ชันนี้นักหรอกครับ สิ่งนี้น่าจะมีประโยชน์กับเจ้าหน้าที่คนอื่นมากกว่า เพราะยังงั้นฟังก์ชันนี้ก็มีแค่ท่านที่ใช้ได้ ท่านควรไปดูคนอื่นปฏิบัติการกิจนะครับ จะได้ช่วยแนะนำพวกเขาได้ตลอดเวลา"

อะไรนะ ไม่ต้องการ?

อิงเจาชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะรีบถามต่อ

"คุณจี้ ทำไมคุณถึงไม่ต้องการล่ะ"

"ภารกิจของผมมีอัตราความสำเร็จสูงอยู่แล้ว ต่อให้มีฟังก์ชันนี้ก็ได้ช่วยเพิ่มอัตราความสำเร็จมากเท่าไรหรอกครับ บางครั้งก็แค่เจอลูกค้าเรื่องมากซึ่งมันไม่ใช่ปัญหาของผมเลย อีกอย่างผมเองก็ไม่ชอบเปลี่ยนวิธีปฏิบัติการกิจแบบปุปปตามคำขอของพวกวิญญาณด้วยครับ"

...พูดง่าย ๆ ก็คือเอาแต่ใจสินะ คุณจี้ไม่ชอบถูกใครแทรกแซงขนาดนี้เลยหรือ

神界直屬第十九號部門 2

DEPARTMENT NO. 19 OF THE DIVINE REALM Volume 2

แผนก 19 ขึ้นตรงต่อแดนเทพ 2

水泉 Shui Quan เขียน

Harumeki Pan แปล

จำนวน 200 หน้า

ราคา 259 บาท

《神界直屬第十九號部門》

DEPARTMENT NO. 19 OF THE DIVINE REALM Volume 2

© Shui Quan, Chu Kuan [2023]

First published in Taiwan in (2023) by Kadokawa Taiwan Corporation.

Thai edition published by agreement with Kadokawa Taiwan Corporation,
through The Grayhawk Agency Ltd.

Thai translation copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3437-8

ภาพประกอบ 竹官 (Chu Kuan)

ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.enter-books.com

editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เทพผู้สูงส่งต้องเผชิญกับโจทก์หินด่านแรก
นั่นคือรายได้ของแผนกไม่พอให้จ่ายเงินเดือนลูกน้อง!

หลังเรียนรู้โลกมนุษย์ผ่านการทำงานที่แผนกสืบเสาะมาได้สักพัก
'อิงเงา' ก็เริ่มคุ้นเคยกับคำขอประหลาดของพวกวิญญาณดื้อรั้น
ความสัมพันธ์กับเหล่าลูกน้องเองก็เริ่มเป็นไปในทางบวก
แต่การบริหารงบประมาณนั้น...
กลับเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าการบำเพ็ญเพียรซะอีก!

ซ้ำร้ายเจ้าหน้าที่ผู้เก่งกาจอย่าง 'จีวั้งซู'
ยังถูกขังอยู่ในแดนวิญญาณเพราะไปยุ่งกับเรื่องที่ไม่ควรยุ่ง

งานนี้อาศัยแค่ตำแหน่งหัวหน้าแผนกคงช่วยไม่ได้แล้ว
หรือว่าถึงเวลาที่ 'เทียนเฟิงอิงเงา' จะต้องใช้อำนาจที่แท้จริง!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3437-8

9 786160 634378

ราคา 259 บาท

www.enter-books.com